

ні, не знав та не дознав, хто узяв. А він, чортів син, так добре знав, бо він так сам узяв та заніс го в корчі, що за виницею були, тай там і накрив ломачем.

Бо такі Іванко був ледащо таке, що ніхто за кусень хліба держати не хотів. Був він а-молоду у господаря, та винна го гада, бо ні до чого було: відтак взяли до двора, тай там, раз через піянство а друге що любив так рушити, та вибили, вибили, тай винудили, як ся закурило. Волочив ся по селу, волочив ся, аж прийшла бранка, взяли і віддали у некрути. Так бо що ні нащо, то і у війську не будуть держати: побув щось кілька років та приволік ся знов у своє село; але хто-ж прийме такого драба, що ні робити не хоче та ще всі знали, же злодії та пияниця такий, що за келишок горівки і мши би пігнав до Львова. От наняв ся він до Жиди до винниці, бо що людяне, то не піде до Жиди служити, але наїде собі службу хоть у панів хоть у хрестянина. Оттакій то був тот Іванко, як всі грубарі жидівські.